

Çin Çin Bağları Ankara

– Vedatdünder8 · 06 Kasım 2017

En büyük kırılmağım
Benim doğduğum şehrimdir
Burada sanki eksilirim ben
Yalnızlanırım
Sevmemek için sebeplenirim
Mesela elektriğimiz yoktu o zamanlar
Yağlı kandillerde büyüdük biz
Köpek havlamaları uykularımıza karıştırdı
Denizi yoktur şehrimin
Bu yüzden, buranın
Güneş kremi kokulu plajları da yoktu
Burada her gün sabahları
kozasından çıkmış öfke dolu kelebekler uçardı
Burada yer Ankara'dır
Burası çin çin bağlarıdır
Kelebekler uçardı işte etrafta
sanırsın öfkeli, öfkeli...

Çin Çin bağlarında akşamları
Şişenin dibinden sürenerek çıkardı sarhoşlar
Her evin önüne bir nağra bırakarak
Karanlıkları korkuturlar
Bu sebeple bazen pencereler de
Bir kaç galiz küfür perdelere asılırdı
Sanki mırıldanır gibi ürkek
Bir o kadar da sessizli...

Sonra tekrardan gün ağarınca
Köşe başlarında kağıttan mendil satan
Islığı çalınmış ufak çocukların seslerini duyarsınız
kimi mecburiyetten okulu asmıştır
Kimi mendil satmayı okul sanmış
Evden kovulmuşçasına
Başarısızlığı başarmış
O ufacak çocuklar

Ayakkabıları eski
Gözleri mavi
Doğuştan garipli...

işte benim hikayem yıllarca burada yaşamıştır
Benim de ıslığım hiç olmamıştır
En büyük arkadaşlarım katil hayaletlerdi
Hayaletler gibi günahlarımızın rengi de beyazdı
Bazen alçak bulutlara parmaklarımla dokunurdum
Akan yağmurlarda yıkanırđım koşarken
En büyük pişmanım fakirlikti...

Şimdi hayatın hepsini kucakladım
Düne dönüp baktığımda
O günler hiç bir zaman geri de kalmadı
Işıklar hala karanlıktı benim için
Bulutlar hala alçak
Dokunsam ağlayacaklar
Sanki bütün hatıralarım buz tutmuştu
Bulunamamış tüm kapılar da
Açılmamış tüm hayaller de
Zaman acı bir mahkumluktu...

Vedat DÜNDAR